

Naar Flertallet særlig henviser til Bestemmelserne i Næringslovens § 22 om Haandværkeres Adgang til at anvende „Mester“-Betegnelsen, skal Mindretallet udtale, at det i og for sig ikke vilde indvende noget mod, om Berettigelsen til at benytte denne kvalificerende Betegnelse gjordes afhængig af, at paagældende opfyldte visse Vandelsbetingelser. Man mener dog paa den anden Side heller ikke, at Bestemmelserne i § 22 om Valg af Repræsentanter for Haandværket til Varetagelse af særlige Hverv nødvendiggør dette, da de, der foretager Udpegningen, selvfølgelig altid vil foretrække „Mestre“ med et uplettet Rygte.

Spørgsmaalet er dernæst, om kriminalpolitiske Hensyn kræver Opretholdelse af Bestemmelser, hvorved der i et vist Omfang nægtes straffede Personer Adgang til Udøvelse af bunden Næring.

Mindretallet skal naturligvis ikke bestride, at der kan forekomme Tilfælde, hvor den Omstændighed, at en Person med kriminelle Tilbøjeligheder driver bunden Næring, kan give ham Adgang til at begaa Berigelsesforbrydelser, Sædelighedsforbrydelser og andre Forbrydelser. Men dette er ikke nok til som almindelig Regel at forbyde Personer, der er dømt for en grovere Lovovertrædelse, at drive bunden Næring. Et saadant Forbud vilde kun kunne begrundes i kriminalpolitiske Hensyn, hvis det kunde hævdes, at Udøvelsen af bunden Næring i *Almindelighed* giver Personer med kriminelle Tilbøjeligheder en *særlig* Adgang til at begaa Forbrydelser udover den Adgang dertil, som de har uden Udøvelse af saadant Erhverv. Der savnes imidlertid fuldstændig Holdepunkter for at antage dette. Naturligvis kan den, der har Næring som Elektroinstallatør eller Gas- og Vandmester, benytte den Adgang til Beboelseslejligheder, som Næringen giver ham, til at begaa Tyverier, men det samme gælder den, der har Ansættelse som underordnet i et saadant Erhverv, ligesom mange andre Erhverv, hvortil der ikke kræves Næringsbrev, paa tilsvarende Maade Maade giver Adgang til Beboelseslejligheder. Og den, der vil benytte Motorkøretøj til at begaa Tyverier, behøver ikke at have Vognmandsnæring for at kunne følge sine Tilbøjeligheder. Endelig behøver den for Sædelighedsforbrydelse mod Børn eller unge Personer dømt ikke Næringsbrev for at komme i Forbindelse med og vinde Indflydelse over unge Personer. Det vil være let at finde flere Eksempler paa, at Personer, der er straffede for bestemte Forbrydelser, og som har Tilbøjelighed til at fortsætte dermed, indenfor bestemte Erhvervsgrene vil kunne finde en gunstig Jordbund derfor. Men saadanne isolerede Muligheder kan ikke begrunde en *almindelig* Regel som den af Flertallet foreslaaede, *gældende for al bunden Næring og uafhængig af Forbrydelsens Art*. Der vilde være et grelt Misforhold mellem en saadan Regels Maal: i saare beskedent og problematisk Omfang at forebygge Forbrydelser, og dens Mittel: ganske generelt at forbyde de for grovere Lovovertrædelser straffede Udøvelsen af bunden Næring og derved lægge en Del straffede Personer Sten i Vejen i deres Bestræbelse for at ernære sig lovligt. Hvis der maatte forefindes bestemte Erhverv eller visse Sider af bestemte Erhverv, som erfaringsmæssigt giver Personer med kriminelle Tilbøjeligheder særlige Muligheder for at følge disse, bør der, uanset om der kræves Næringsbrev for Udøvelsen af Erhvervet eller ej, træffes de nødvendige kontrollerende Foranstaltninger for at værne Samfundet mod denne Fare, saaledes som det navnlig er sket overfor Handelen med brugte Genstande. Men den af Flertallet foreslaaede Lovregel skyder som kriminalpolitisk Foranstaltning over Maalet, samtidig med at den vil virke positivt skadeligt.

2. Omførsel af Varer.

Næringslovens § 37, 1. Stk., jfr. § 3 Nr. 5, fastsætter de samme Betingelser i Henseende til Vandel for Erhvervelse af Vandrebrev som for Erhvervelse af Næringsbrev. Men medens den, der opfylder Lovens Betingelser, har Ret til at faa udfærdiget Næringsbrev, kan Vandrebrev efter § 37, 2. Stk., nægtes udfærdiget, naar foreliggende Omstæn-